కోరుకున్నది

పి.వి.ఆర్. శివకుమార్

శరవేగంతో పరుగెడుతోంది సూపర్ డీలక్స్. కిటికీల్లోంచి లోపలికి దూసుకొస్తున్న గాలి ఆ వేసవి వాతావరణంలో ప్రయాణీకుల్ని కాస్తంత తేరుకునేలా చేసేందుకు ప్రయత్నిస్తోంది. తిరగటం మాని, మొండికేసిన ఫాన్లు ఆ గాలికేసి నిస్సహాయంగానూ, అసూయగానూ చూస్తున్నాయి. చిలిపిగా

కవ్విస్తూ, వాటిమీదగూడా ఓ విసురు విసుర్తోంది గాలి.

ఇవన్నీ పట్టించుకునే మూడ్లోలేడు శాయి. అతడి మనసంతా ఇప్పుడు 'కస్తూరి' ఆక్రమించుకుంది.

'కస్తూరి! ... తనని కల్సుకు మూడేళ్లు దాటుతోంది. ఎలా ఉందో !

ఇంతకాలం ఆమెని చూడకుండా ఎలా ఉండగలిగాడు ? అంతకుముందు ఒక్కరోజయినా ఆమెని చూడకుండా ఉండగలిగేవాడా ? రోజులో ఒక్క పూటైనా ఆమె సహచర్యంలో గడప కుండా ఉండగలిగేవాడా ?

అప్పట్లో అలానే అనుకునేవాళ్ళు ఇద్దరూ ! ఏ రోజు కలుసుకోలేక పోయినా– ఇద్దరికీ ఆ రోజు గడవదనీ, ఆ రాత్రి నిద్రపట్టదనీ !!

రోజులు కాదు... నెలలూ కాదు... ఏళ్ళకి ఏళ్ళే వెళ్ళిపోతున్నాయి... నిర్వికారంగా, తమ బంధాలతో ఏ సంబంధమూ లేకుండా !!

ఒక్కసారి నిట్టూర్చాడు శాయి.

'ఎలాగుందో యిప్పుడు కస్తూరి ? ఆ ఉత్సాహం, ఆ చిలిపిదనం, ఆ సౌందర్యం ... అలాగే ఉందా చెలరేగే సెలయేటిలా ?

ఉండదు ! ఎలా ఉ టుంది ? ఆ రోజుల సంతోషం – ఈ రోజున ఉంటే కదా – ఆ ఉత్సాహం మి ిలు.దేది !

ఇష్టంలేని భర్తతో...ఉత్సాహం లేని కాపురంలో ... నిస్సారంగా బతుకుతూ ...బరువుగా బతుకు గడ పుతూ...

ప్చ్...ఎలా తయారయిందో !

కన్నతండ్రి అయ్యుండీ ఎంత కర్కశంగా ప్రవర్తించాడు మామయ్య! ఆయనా నాడలా ప్రవర్తించి ఉండక పోతే, ఇవాళ తనూ, కస్తూరీ ... ఎంత సంతోషంగా ...

కేవలం డబ్బే జీవిత సర్వస్వం అనుకున్నాడు ! డబ్బుతోనే సుఖ సంతోషాల్నీ, శాంతీ సంతృప్తుల్నీ కొనొచ్చ ననుకున్నాడు. ఎంత పొరబడ్డాడో యీనాడు కూతురి కాపురం చూస్తే తెలిసొస్తుంది !

'రెండు నిండుజీవితాల సంతోషాల్ని తన కాఠిన్యానికి బలితీసుకున్నాడు.

కళ్ళు గట్టిగా మూసుకు, సీటు వెనక్కి జారగిలపడ్డాడు శాయి అతని కళ్ళముందు చీకటి వలయాలు – వాటి వెనగ్గా గతం...

* * *

చంద్రశేఖరంగారు పూర్తిగా డబ్బు మనిషి. ఆయనకి తండ్రినించి సంక్రమించిన ఆస్తి చిల్లిగవ్వలేదు. లేమిలో మనిషి ఎంత నికృష్టమైన బతుకు బతకాల్సి ఉంటుందో ఆయనకి బాల్యంలోనే బాగా అనుభూతమైంది. లేనిపోని ఆడంబరాలకి పోయి, తన తండ్రి ఉన్నదంతా తగలేసి యిద్దరక్కలకూ

గొప్ప సంబంధాలు చెయ్యడమూ, ఆ తరవాత వాళ్లతో సరితూగలేక పూర్తిగా కృంగిపోవడమూ - ముఖ్యంగా తనకి సరైన చదువు కూడా చెప్పించలేక ఆయన నానా యాతనలూ అనుభవించి చివరికి కన్నుమూయడమూ— చంద్రశేఖరంగారు కళ్ళు పూర్తిగా తెరుచుకునేలా చేసాయి.

పి.యు.సి. ప్యాసై, తండ్రి లేని స్థితిలో రోడ్డుమీద నిలబడితే, బావగార్లు పలకరించి పట్టెడన్నం పెట్టిన పాపాన గూడా పోలేదు. అక్కలకి అభిమానం ఉందేమోగానీ – ఉంటేమాత్రం అది బావల నిరంకుశత్వం కింద అణిగి పోయింది.

తల్లితో కలిసి ఆ వయసులోనే ఆయన తమ బతుకునావ కష్టాల సముద్రంలో బోల్తాపడకుండా అష్ట కష్టాలూ పడవలసివచ్చింది. చిన్నవాడైనా తెలివయినవాడూ, తలలు మార్చి తాకట్టు పెట్టగలవాడూ కావడంతో—ఎవరో వడ్డీవ్యాపారి దగ్గర జీతానికి కుదురుకుని, కష్టపడి చివరికి తనూ ఎదిగాడు – అంతస్థులోనూ, పరపతిలోనూ !

కిట్టనివాళ్లు మోసగాడనీ, తనని చేరదీసిన వ్యాపారుల్నే ముంచి, తాను పైకి తేలాడనీ అంటారుగానీ, యీ అన్నవాళ్ళెవరూ తను కష్టాల్లో ఉన్ననాడు ఏ దారీ చూపలేదు గనుక, యీనాడు తన దారిని తప్పు పట్టే అధికారం వాళ్లకెవ్వరికీ లేదని ఆయన అంటారు.

ఆయన కాస్త పచ్చగా తేరుకునే సరికి బావగార్ల ఆదరాభిమానాలు ఆయన మీద కురిశాయి. అంతే వాటిని ఆయన పట్టించుకోలేదు. చిన్నప్పటి నుంచీ మారుతూ వచ్చిన పరిస్థితులు ఆయన్ని పరమ లౌకికుడిగానూ, కఠినుడిగానూ మార్చేశాయి ఆ కారణంగానే, భేషజాల్తో చితికిపోయిన పెద్ద బావగారి కొడుకు శాయి – చదువు పేరుతో తమ ఊరికే చేరినా, హాస్టల్లోనే ఉండనిచ్చాడు తప్ప, తమ ఇంట్లో ఉండమని మర్యాదకోసం కూడా అనలేదు.

అయినా శాయి వారాని కొక్క రోజైనా మామయ్య గారింటికి వెళ్ళేవాడు—మొదట్లో అందుకు ముఖ్యకారణం క్రమంతప్పకుండా ప్రతి ఉత్తరంలోనూ తల్లి పెట్టే పోరుమాత్రమే అయినా, క్రమంగా అతడిని ఆకర్షించి, ప్రతి సాయంత్రమూ అటు వెళ్లేలా చేసింది మాత్రం కస్తూరి అందమూ, కలుపుగోలుతనమూ !

మేనత్త గుణాలు పుణికి పుచ్చుకున్న కస్తూరి, శాయి అన్నా, అతడి మాటలన్నా అభిమానం పెంచుకుంది. వయసులో ఉన్న ఆ ఇద్దరూ తమ మధ్య విస్తరించిన ఆకర్షణకి 'ప్రేమ' అనే పేరు పెట్టుకోవటానికి అట్టే ఆలో

చించలేదు. వరసలూ కుదిరినవే గనక జత కుదరటానికి అభ్యంతరాలుంటాయని ఊహించలేదు వాళ్లు !

ఇద్దరూ ఇంత చనువుగా తిరగటం చంద్రశేఖరంగారికి మాత్రం అంతగా రుచించలేదు.

ఇంజనీరింగ్ చెప్పించటానికే డబ్బు లేక, కొడుకుని ఆర్ట్సులో చేర్పించిన బావగారితో – ఇద్దరు పేదవిద్యార్థులకి ఏటా స్కాలర్‌షిప్ లిస్తున్న ఆయన వియ్యమందడం – అన్న విషయాన్ని కలలో గూడా సహించగలస్థితిలో లేడు.

అందుకే, మూడేళ్లు తిరిగి వాళ్ళ ప్రేమ పాకానపడే స్థితికి, వాళ్లు మూడు ముళ్ళమాట ఎత్తే సమయానికి రాక ముందే, భార్యతో సంప్రదించి ఓ గవర్నమెంట్ ఆఫీసర్‌ని అల్లుడుగా ఎన్నుకుని యింటికి తీసుకువచ్చాడు.

కుందనపు బొమ్మలాంటి కస్తూరి – బి. ఏ. చదువుతున్న కస్తూరి – లక్షల ఆస్తికి ఏకైక వారసురాలైన కస్తూరి– అతడికి నచ్చటంలో ఆశ్చర్యం లేకపోయింది.

విషయం తెలిసిన శాయి ధైర్యంగా మామయ్య ముందుకి వెళ్లాడు – తన కోరిక తెలిపాడు.

"చూడు శాయీ ! నువ్వు నా మేనల్లుడివి. అందుకే నీ కెలాటి సహాయం కావాలన్నా అడుగు. తప్ప కుండా చేస్తాను డబ్బు సాయమైనా సరే నా కభ్యంతరం లేదు.

కానీ – నా కూతుర్నే కోరుకునే దుస్సాహసానికి మాత్రం ఒడిగట్టకు.

నా కూతురి మనసు గెలిచావను కుంటున్నావేమో ! అది మాత్రం చాలదు దాన్ని నీ భార్యని చేసుకోవ డానికి.

ఎవరెస్టు శిఖరం ఎక్కినంతమాత్రాన హిమాలయం నీ స్వంతమయి పోతుం దనుకోవటం వెర్రితనం ! ఎక్కినంత వేగంగానూ దిగిపోయి మనుషుల్లో పడక తప్పదు. లేదా, హిమాలయాన్ని కొనగల స్తోమతు నీకుండాలి – అది అసాధ్యం కాబట్టి, అలాటి ఆశలు పెట్టుకోకు.

నా కూతురు బంగారుకొండ. దాన్ని నీలాటి కాబోయే గుమస్తా కివ్వడం నా అభిమతం కాదు. ఇంతకన్న సీరి యస్‌గా నన్ను మాట్లాడించబోకు" అన్నాడాయన.

ఇది విన్న కస్తూరి ఏడ్చింది – గోల చేసింది – అన్నం, నీళ్ళూ ముట్టనని రాగాలు పెట్టింది.

ఏదీ లెక్కచెయ్యలేదు చంద్రశేఖరం గారు.

అన్నీ వాటంతటవే అణిగిపోయేదాకా ఊరుకున్నారు.

ఆ వెంటనే ముహూర్తం పెట్టిం చారు. కళ్ళు చెదిరేలా పెళ్ళి జరిపిం చారు. స్ఫురద్రూపీ, అందగాడూ

అయిన ప్రకాశం – కస్తూరి పాణి గ్రహణం చేశాడు – ఆ రెండే క్వాలి ఫికేషన్లతోకాక, అంతస్థు కూడా ఉండటంతో !

కాపరానికి వెళ్ళిపోయిన వారం రోజులకే రహస్యంగా ఉత్తరం రాసింది కస్తూరి–

"బావా,

నిన్ను కాదన్న నాన్న నిర్ణయానికి తలొగ్గినందుకు నాకు తగిన శిక్షే పడింది. మా అత్తగారు పరమగయ్యాళి. ఆయన ఓ అమ్మ కూచి. ఆవిడ నోటికి హద్దులేదు – ఆ నోటికి యీ ఇంట తిరుగులేదు. వెరశి నా బతుకు నరకాన పడింది. అయినా నేను బాధపడ్డంలేదు. నాకీ శిక్షపడటం న్యాయమే !

ఏదో నా బాధ నీతోనయినా చెప్పు కోవాలని రహస్యంగా ఈ ఉత్తరం రాస్తున్నాను. జవాబుమాత్రం రాయొద్దు. ఎవరిచేతోపడి అది, ఇంకెన్ని గొడవలు రేపుతుందో..."

అంటూ ఆమె రాసిన ఉత్తరం చూసి కంటతడిపెట్టాడు శాయి. అంతకన్నా ఏంచెయ్యగలడో అతనికీ తెలీలేదు.

క్రమంగా అయిదారు నెలలు గడి చాయి. శాయికి బొంబాయిలో ఓ ప్రైవేటు కంపెనీలో క్లర్క్ పోస్టు రావడంతో ఆ ఊరికి దూరమై పోయాడు.

* * *

చాలీచాలని జీతంతో సతమత మవుతూ అక్కడ బతుకు వెళ్ళదియ్య టమేకాక, చీటికీ మాటికీ ఇంటికి కూడా ఇన్ని వందల మైళ్లురావడం శాయికి సాధ్యంకాలేదు. తల్లీ, తండ్రీ ఎన్ని ఉత్తరాలు రాసినా అందుకే యీ మూడే ళ్లుగా రాలేకపోయాడు.

ఇన్నాళ్ళ తరవాత ఆర్థికంగా కాస్త తేరుకున్నాక, ఇంటికి బయల్దేరాడు.

మూడేళ్లు గడిచినా అతడి మనసు కస్తూరిని మరువలేదు. ఏ కాస్త వ్యవధి చిక్కినా ఆమె మీదికే పరుగులెత్తేది. తల్లిదండ్రులు ఎన్ని సంబంధాల గురించి రాసినా, పెళ్ళిని వెనక్కి నెడుతూ గడిపాడు ఇన్నాళ్ళూ !

'కస్తూరికి అంకితమైన యీ మనసు మరో వ్యక్తిని మళ్ళీ ఆదరించగలదా ? అలా రాజీపడలేనినాడు ఆ వ్యక్తి మను గడనీ చేజేతులా దుర్భరం చేయడమే కాదూ ?'

అనుకుని ఊరుకున్నాడు.

ఇంటికి వచ్చాక తెలిసింది, కస్తూరి భర్త ఇప్పుడు విశాఖపట్నంలో ఉంటు న్నాడని. ఎలాగయినా ఆమెని కలుసు కోవాలనిపించింది.

మళ్ళీ ఏదో పనివంకన విశాఖపట్నం బయలుదేరాడు.

* * *

వైజాగ్‌లో దిగటంతోనే బస్‌స్టాండుకి దగ్గర్లోని ఓ హోటల్లో గది తీసు

కున్నాడు శాయి. అక్కడినించే కస్తూరి భర్తకి ఫోన్‌చేశాడు—ఆఫీసుకి.

పరిచయం చేసుకోగానే సంతోషాన్ని వెలిబుచ్చాడు అతను. 'హోటల్లో దిగటం బాగాలేదనీ, నేరుగా తమ ఇంటికే వచ్చి ఉండాల్సిందనీ' అన్నాడు.

ఆ అభిమానం ఎంచేతో శాయికి మింగుడుపడలేదు.

'సాయంత్రం అయిదున్నరకల్లా ఇంటికి వచ్చేస్తాననీ, ఒకవేళ కాస్త ఆలస్యమైనా వెయిట్ చెయ్యమనీ, వెంటనే తన ఇంటికి వెళ్లమనీ - అడ్రసు చెప్పాడు అతను.

ఆ అడ్రసు వెతుక్కుంటూ ఆటోలో కూర్చున్నాడు శాయి. ఆటోలో కూర్చున్నా ఆలోచనలు వదల్లేదు.

'ఇన్నేళ్ళ తర్వాత ఇప్పుడు కస్తూరి దర్శనం ! ఎన్ని కష్టాలు పడుతుందో ! తనామెని చూడగలడా ఆ మారిపోయిన అవతారంతో ? తనని చూసి కళ్లనీళ్లు నింపుకుంటే ? ఏమని ఓదార్చాలి ? తన కసలు మాట పెగులుతుందా ?'

"సార్...ఇదే సందు" అన్న ఆటో డ్రైవర్ మాటల్తో స్పృహలోపడ్డాడు శాయి. ప్రకాశం చెప్పిన బంగళా గుర్తుపట్టాడు.

అనుకోకుండా ప్రత్యక్షమయిన శాయిని చూసి, ఆనందాశ్చర్యాలతో ఉక్కిరి బిక్కిరయింది కస్తూరి.

"రా ... రా ! ఇదేమిటి బావా ? ఇంత హఠాత్తుగా ఊడిపడ్డావేం ? బొంబాయినించి ఎప్పుడొచ్చావ్ ?—కులాసానా ?"

నవ్వుతూ పలకరించింది.

"మూడు రోజులయింది కస్తూరి బొంబాయినించి వచ్చి. మీరిక్కడున్నారని తెలిసింది ఉండబట్టలేక వచ్చేశాను," అన్నాడు శాయి.

"లేకపోతే వచ్చేవాడివి కాదా ? భలే వాడివి" నవ్వింది కస్తూరి.

"బాగున్నావా...కస్తూరీ?" భారంగా అడిగాడు శాయి.

"ఆహా! నిక్షేపంలా! కనబడ్డంలా?"

కస్తూరి నిజంగానే బాగుంది ! ఇది వరకటికన్న కాస్త వొళ్ళు చేసింది. ముఖంలో ఉత్సాహం తొణికిసలాడుతోంది !

'కస్తూరి నటించటం బాగా నేర్చుకుంది' అనుకున్నాడు శాయి.

"ఇంట్లో ఎవరూ లేరా ?" నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ అడిగాడు.

"అత్తగారు పోయి ఏడాది దాటింది..."

"అరె !..." అన్నాడు శాయి.

"రా ! వంటింట్లో కూర్చుని కబుర్లు చెబుదువుగాని. నేను టిఫిన్ చేసేస్తాను," అందామె. ఆమె వెనకే నడిచాడతను.

"ఊ... ఏమిటి కబుర్లు ? ఉద్యోగం

ఎలా ఉంది ? పెళ్ళెప్పుడు చేసు కుంటావ్ ?" అందరిలాగే, అంతే మామూలుగా ఆమెవేసిన ప్రశ్న శాయి గుండెల్లో సూటిగా గుచ్చుకుంది.

"పెళ్ళెప్పుడంటావా! మనస్ఫూర్తిగా చెప్పు కస్తూరీ - పెళ్ళిచేసుకున్న నువ్వు ఇవాళ సుఖంగానే ఉంటున్నావా ?"

ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి అతడి ముఖంలోకి చూసి, తిరిగి తలతిప్పు కుంటూ అంది కస్తూరి-

"నిజంగానే ... నా జీవితం సుఖం గానే ఉంది బావా !"

"అంటే... అంటే ... మన కలలు నీ కెప్పుడూ గుర్తురావా ?"

అతడలా సూటిగా నిగ్గదీస్తాడని ఊహించని కస్తూరి – రెండు నిమిషాలు మాట్లాడలేనట్టుగా ఉండిపోయింది. ఆ తరువాత మెల్లగా అంది :

"నువ్వు ఇవాళ నన్నీ ప్రశ్న వెయ్య కూడదు బావా !"

"నన్ను మరోలా అర్థంచేసుకుం టున్నావా కస్తూరీ? అయితే క్షమించు. నువ్వు పెళ్ళయిన మొదటి వారం లోనే నాకు రాసిన ఉత్తరం నాకింకా గుర్తుండటమూ, మనసారా నువ్వు సుఖపడాలని నే నెప్పటికీ కోరుకొం టూండటమే నేనిలా అడగటానికి కారణం ..."

"మొన్న మొన్నటిదాకా, నీకు అప్పుడు రాసినట్టు, నేను కష్టపడిన మాట నిజమే !

అనుకోకూడదుగానీ—మా అత్తగారు పోయినదగ్గర్నుంచే నాకు యీ మనశ్శాంతీ, సుఖమూ లభించేయి !

ఆయన నిజానికి ఏ మర్మంలేని అమాయకులు. తల్లిమాట జవదాటని వారు కావడంతో, ఆమె మాటకు ఎదురు చెప్పలేక అలా ప్రవర్తించేవారు. ఇప్పుడు నా మాట కాదనలేరు ! ఆయన తత్వమే అంత!"

ఆ మాటలు ఆమె మనస్ఫూర్తిగా అన్నవి కాదనిపించినా, తర్కించటం ఇష్టంలేక ఊరుకున్నాడు శాయి.

అయిదున్నరకల్లా వస్తానన్న ప్రకాశం, ఆరు- ఏడు - ఎనిమిది దాటుతున్నా రాలేదు !

"ఏమిటీ, మీ ఆయనింకా రాలేదూ?" అడిగాడు శాయి.

"ఆయన ఒకొక్కప్పుడు యింతే ! ఈ మధ్య ప్రమోషన్ వచ్చిందగ్గర్నుంచీ మరీ బిజీ అయిపోయారు — ఏవో మీటింగులూ, ఆఫీసు పనులూనూ ! నువ్వు భోంచేసెయ్" అంది కస్తూరి.

తొమ్మిది దాటుతున్నా అతను రాక పోవటంతో, శాయి భోంచేసేశాడు. వెళ్ళిపోతానంటే ఊరుకోలేదు కస్తూరి.

"ఆయనొస్తారుగా ! రేపుదయం వెళ్ళొచ్చులే" అంటూ ఉంచేసింది.

తనకోసం ఏర్పాటుచేసిన గదిలోకి వెళ్ళి, పక్కమీద వాలాడు.

అర్ధరాత్రవుతుండగా వచ్చాడు ప్రకాశం. దబదబ తలుపులు బాదాడు. తలుపు తీసిన కస్తూరి, "ఏమే — ఇంతాలస్యం దేనికే తలుపు తియ్యటానికి ?" అంటూ ముద్దముద్దగా అరిచిన అతడి అరుపుకి, "గట్టిగా అరవకండీ ! మా బావ వచ్చాడు. పడుకున్నాడు." అని ప్రాధేయపడటంతో, అతను మరింత రెచ్చిపోయి, "ఎవడే ఆ బావ ? నేనింట్లో లేకుండా చూసి నీ బావల్ని పిలిపించుకుంటున్నావా ?" అంటూ మళ్ళీ అరిచాడు. ఆ వెనకే దభీ, దభీమని చప్పుడు, సన్నని గొంతుతో కస్తూరి ఏడుపు-

బర్ర్... బర్ర్ ... మన్న కాలింగ్ బెల్ మోతకి చటుక్కుమని మెలుకువ వచ్చింది శాయికి.

హలో డార్లింగ్ ! వెరీసారీ - ఆలస్యం క్షమించు !" అంటున్న ప్రకాశం గొంతు వినపడింది. ఆ వెనకే బూట్లచప్పుడు.

"నా కిది మామూలేగానీ — ఇవాళ మా బావ వస్తాడని తెలిసీ ఇంతాలస్యం చేయడం..."

"అరెరె. నిజమే కదూ ! ఆయన వస్తున్న మాటే మర్చిపోయాను వెధవ మీటింగ్ గొడవల్లో పడి ! సాయంత్రం అనుకోకుండా హెడ్డాఫీసునుంచి మా

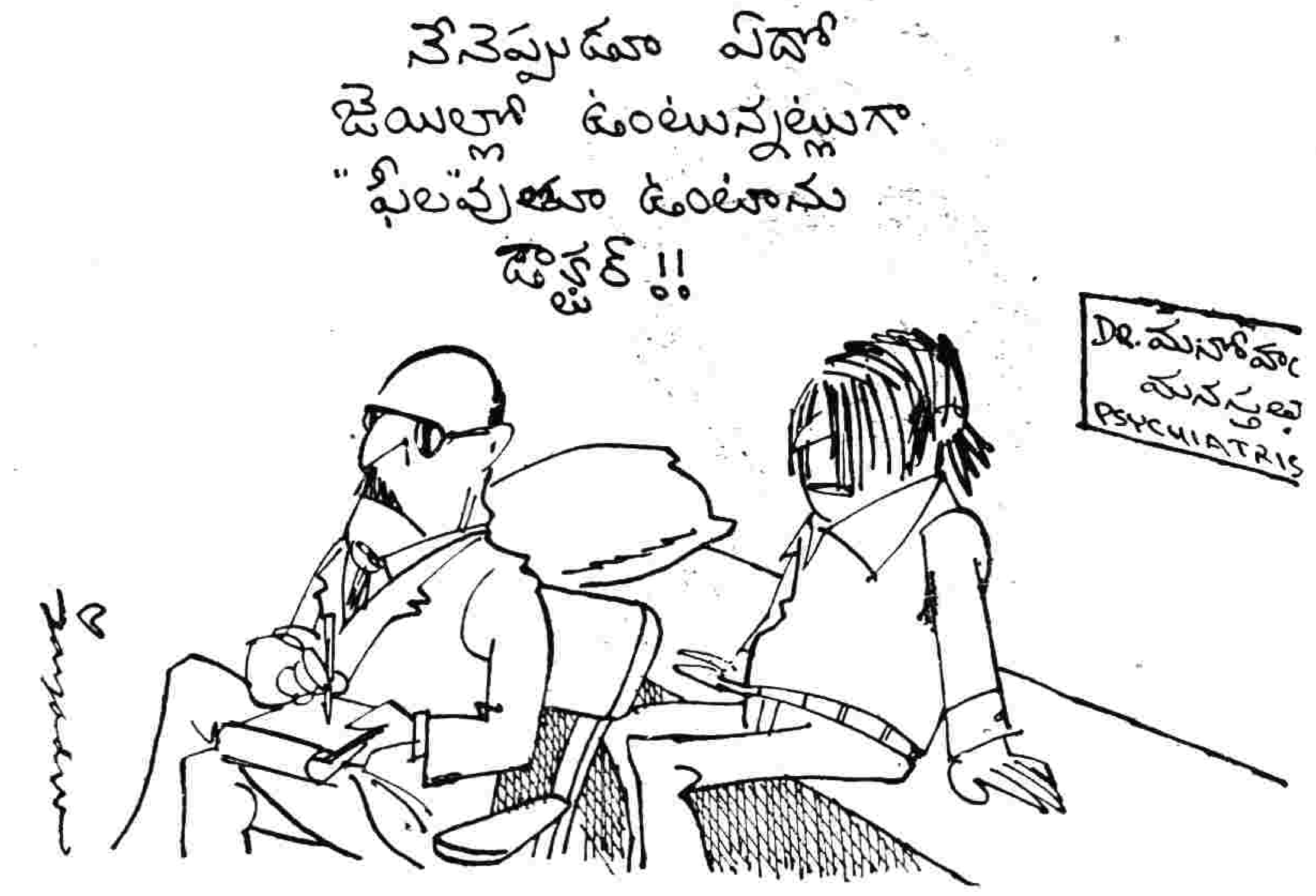

డైరెక్టర్ వచ్చాడు ! ఇప్పటిదాకా ఆయన్తోనే...వచ్చారా మీ బావ ?"

"ఆ ! భోజనంచేసి, పడుకున్నాడు గూడాను !"

"రేపుదయం మాట్లాడుకోవచ్చులే తీరిగ్గా ! ఆకలి దంచేస్తోంది – భోజనం **వడ్డించు.**"

"ఇంత సేపూ మీటింగులో ఏమీ **తిన్లే**మా ?" చిలిపిగా వినిపించింది కస్తూరి గొంతు.

"ఎక్కడ ఏవితిన్నా - నీ చేతి మీదుగా రెండు ముద్దలు తింటేనే కదూ ఆకలి తీరేది..."

"చాల్లే పదండి."

ఇద్దరూ మధ్య గదిలోంచి డైనింగ్ రూములోకి వెళ్ళినట్టు గ్రహించాడు అడుగుల చప్పుడుని బట్టి, శాయి.

ఇప్పుడు శాయి గుండెల్లో సన్నని మంట !

'అయితే కస్తూరి నిజంగానే సుఖంగా ఉంటోందన్న మాట !' అనుకున్నాడు మనసులోనే !

కస్తూరి బతుకు కష్టాల పాలయిందేమోనని బాధపడుతూ, అలా కాకూడదనీ, ఆమె సుఖంగా ఉండాలనీ దేవుణ్ణి కోరుకుంటూ ఇంతదూరం వచ్చినా, తను కోరుకున్నది నిజమై, ఆమె సుఖంగా ఉందని తెలిసేక ఇంకా తన గుండెలో ఈ మంట దేనికో అర్థంకాలేదు శాయికి !!